

Referat fra turen august 2019

Med på turen var: Inger-Lise, Karsten og Laila

Så er vi hjemme igen efter tur nummer, jeg ved ikke hvad, men det er efterhånden mange.

Hver tur huskes for et eller andet, det gælder også denne tur. Kendetegnene for denne tur er varme, myg, hundekonzert, fester, tårer og sjov.

Aldrig mere flytter vi september turen til august. Turen har været kvælende varm, hver dag har temperaturen rundet de 30 grader. I dag timerne har byen ligget øde hen, folk har gemt sig i deres huse. De der har arbejde er taget af sted meget tidligt om morgenen, for at nå hjem inden det blev for varmt.

Der er nogen der har sat stor pris på vores besøg, nemlig myggene. De har haft en sand fest, og tro mig de er rigtigt glade for dansk blod, og selv om vi har været ved at blive kvalt af lugten af "Gå væk" myggespray, så hjalp det ikke så meget.

Ud over summen af myg hver nat, så er der også andre der har gjort deres til, at vi ikke fik sovet så meget. Hundene har denne gang været en stor plage. Hver eneste nat, hele natten har der været en koncert uden lige, når først en hund begyndte, fulgte de andre trop. Selv uglen gav sit besyv med og hylede ude i vores have.

En anden fest, er den sigøjnerne har holdt, jeg kan betroe jer, at når man har hørt på Sigøjner musik i 24 timer i træk, så er man parat til hvad som helst. Jeg ville blive sindssyg hvis jeg skulle leve i denne konstante larm.

Det værste er, at vi talte med Susi's søn Harry som bor lige op ad Sigøjner enden. Han fortalte, at han flere gange har ringet til politiet for at bede om hjælp. Hjælpen kommer ikke, politiet er mega bange for Sigøjnerne og nu har Harry for at det ikke skal være løgn, fået at vide, af politiet at hvis han ringer en gang mere så vil han få en bøde.

Det er et fantastisk system.

Tårer og sjov vender vi tilbage til.

Lad os tage den sædvanlige rundtur i byen.

Vi starter hos **Mariana**. Hendes svigersøn har arbejdet i udlandet og for de penge han har tjent, har de valgt at bygge huset større.

Som det er nu, har de kun et værelse til mor, far og 2 børn, så det er tiltrængt med et større hus. Marianas ben har det ikke så godt, hun skal en tur på hospitalet, men lige nu er det tid til, at få puttet havens afgrøder på glas til vinteren, så helbredsproblemerne må vente. Hun har haft store udfordringer med at passe Denisa, men hendes far var i udlandet, mere om dette senere.

Tini er den næste på turen. Nogle gange må man bare konstatere, at nogle mennesker er uden for pædagogisk rækkevidde, Tini er en af dem. Som I måske kan huske fra sidste referat, var den ene væg i hendes hus brast sammen. Det er den stadig. Nu er vinduerne også smadret. For at fuldende billedet så er hendes brændeovn blevet stjålet mens hun har passet hus for sin søn, som i øvrigt har haft en blodprop i hjernen, men uden efterfølgende men. Alt det her er synd for Tini, og vi har ondt af hende, MEN hendes søn har et lille hus, hvor hun fint kan bo, men nu er der fnidder mellem Tini og svigerdatteren.

Det er en meget lang historie, som jeg vil skåne jer for, men hun er virkelig svær at have med at gøre. Hvordan tror hun, at hun vil overleve vinteren i et hus hvor der mangler en mur, hvor ruderne er smadret, og brændeovnen stjålet. Hun er helt ude i hampen, men vi kan ikke gøre mere for hende, hun får hjælp til sin medicin, resten er ikke noget vi kan hjælpe hende med.

Tinis hus

Næste besøg er hos **Vilma**. Hun har lidt svært ved at tale, hun har fået hevet 3 tænder ud og 2 mere ryger mens vi er der. Hun skal have lavet en protese, det er normalt ikke noget ret mange har råd til, heller ikke Vilma, men hendes kusine er tandlæge og vil lave en gratis til hende.

Hendes blodtryk har det ikke så godt, det er meget ustabil.

Man må lade Vilma at hun nok er den bedste købmand i hele Bagaciu. Hun har i sommer passet en lille baby, et ungt par på bare 16 år er kommet i uføre og fået denne lille baby, det er vigtigt for de unges familier, at de unge mennesker får en god start, de skal passe deres skole, og bruge deres sommerferie til at tjene penge, derfor træder alle til.

Som tak for hjælpen, har familien sponsoreret et nyt udhæng over Vilmas hoveddør. Vi skal til en anden sag bruge nogle arbejdere og spørger derfor ind til deres timeløn, hold nu fast 110 Lei lidt under 200 kr. ikke for en time, men for en hel dags arbejde og man må sige, at de kan deres kram, pænt arbejde.

Det er ikke første gang at Vilma får lavet sit hus, ved at bytte tjenester, det kunne mange lære meget af.

Vilmas nye halv tag

Tiden er nu kommet til et af to meget svære besøg. Vi skal besøge **Romanas familie**. Et besøg ingen af os ser frem til.

Hendes 2 svigerdøtre er hjemme, de er naturligvis meget berørte af Romanas død.

De fortæller os om hendes sidste timer, en historie som er så grim, at jeg ikke har lyst til at fortælle om den. Det gjorde ondt inden vi vidste dette, nu gør det endnu mere ondt. Hun havde fortjent bare at sove stille ind.

Susi laver en smuk buket blomster fra sin have og vi går sammen med familien på kirkegården og siger et sidste farvel. Et farvel som gjorde ondt og som trak vand. Hvor jeg dog hader disse farveller.

Heldigvis havde vi den ene af svigerdøtrenes mor med, en skøn gammel dame, som man kun kunne blive forelsket lige på stedet. Det var rart at kunne være der lidt for hende midt i sorgen.

Romanas grav

Hos **Elza** møder vi en helt ny Elza, i mange år så vi ikke hendes hår, men en dag lod hun tørklædet falde og viste os sin flotte grå fletning.

Nu var fletningen væk og Elza var klippet korthåret. Hun har ikke et sprog nogen forstår, men med fagter og tegn viste hun sit nye hår frem, og wow hun så godt ud.

Elza

Elza og hendes man bor jo sammen med et barnebarn, og der er altid konflikter. Nu er barnebarnet begyndt at drikke, det er noget rigtigt skidt, men det har så gjort, at deres datter som de også har været på kant med, har taget over og gør nu rent for dem og laver mad til dem.

Det virker som om der er kommet mere ro på.

De siger at de ikke er helt friske, men denne gang ser de begge to bedre ud end de har gjort i lang tid.

Elzas kørestol har det ikke så godt, så de er på udkig efter en anden, vi fortæller dem, at Romana havde en kørestol, som jo ikke bliver brugt mere, måske de kan købe den, men det bryder de sig ikke om.

Elza er skøn, vi skal altid sidde tæt op af hinanden, og jeg skal kyskes både på hånden og i hovedet. Hun skal også altid fortælle mig en masse hemmeligheder, hun læner sig tæt ind til mig og begynder at hviske en masse til mig, jeg forstår ikke et ord, det er der heller ingen andre der gør, men jeg visker lidt tilbage til hende. Så sidder vi der som 2 skoletøser og fortæller hinanden hemmeligheder mens ingen af os fatter et kuk. Sådan har det altid været og sådan bliver det nok ved med at være. Det er så hyggeligt.

Denne gang måtte jeg finde mine pædagogiske evner frem. Da Elza skulle have sine penge gav jeg dem til hende.

Hun krøllede dem sammen og begyndt at hviske noget til mig igen. Denne gang forstod jeg hendes fagter og hvisken, jeg måtte ikke fortælle hendes mand om pengene, problemet var bare, at han sad lige ved siden af.

Vi spurgte ind til om hun ville give ham pengene når vi var gået, det ville hun ikke, han måtte kæmpe for at få dem. Jeg fik lokket Elza til at slippe pengene ved at fortælle hende at vi skulle putte dem ned i en kuvert. Den hoppede hun på, vi pjattede lidt og hun opdagede aldrig, at kuverten endte i hendes mands hænder.

Elza og hendes mand

Vores bedste besøg er altid hos **Petru** at komme på besøg hos ham og hans familie er fantastisk. Der er så meget varme og omsorg fra alle i familien. Han er konstant omgivet af sine børn og børnebørn. Hvor kunne mange lære noget af dem, de har så meget sygdom i familien. Ikke kun Petru er ramt også 2 af hans drenge har arvet hans sygdom, 2 drenge der hver dag ser deres fars lidelser og ved at det en dag bliver dem der er afhængige af familiens hjælp og omsorg.

Petru er sluppet af med sit kateter, det er en kæmpe lettelse, at han ikke skal på hospitalet hver 3. dag. Han bruger nu ble.
Han har fået sår på sit tilbageværende ben, det er noget rigtigt skidt, sårene er dybe, men heldigvis heler de, lad os håbe de bliver ved med det.
Han har lidt mindre smerter i sit amputerede ben, men når det bliver for slemt bruger han spejlterapien og den hjælper stadig, så det er fantastisk.

Han har fået en lidt større brugt scooter og det er et hit, den kan køre rigtigt langt og batteriet holder 2 dage.
Denne scooter giver ham en frihed som er helt unik, vi møder ham alle steder i byen, altid i snak med andre mennesker, jeg tror at alle elsker Petru.

Han har nu morfinplaster på, og får løs morfin ved siden af. Så han er godt smertedækket.

Han har et blå mærke på næsen, han fortæller det er fordi han er faldet ud af senge 2 gange.

Mens vi er på besøg, kommer hans yngste barnebarn ind til os, han er en skøn lille fyr som får mange smil frem hos alle.

Petrus svigerdatter, barnebarn og søn

Vi får hilst på Simona, som er den der står for det meste af Petrus pleje, hun er meget træt, foruden sin far passer hun også sin datter, der har brækket sit ben 2 steder, og en veninde der er meget syg. Hun har et drive der er svært at leve op til, ingen tvivl om hvem der er hendes far.

Der er ved at blive bygget et nyt hus, det er en ny lægeklinik med tilhørende apotek. Det bliver så godt, måske kommer der 2 læger og måske også en tandlæge, men lad os nu se.

Lægehus/apotek

Også på skolen sker der noget. Der er kun det lille problem, at den gamle skole er ved at blive revet ned, og den nye skole er ikke færdig. Om 14 dage skal børnene begynde i skole efter sommerferien.

Skolen

På hotellet er der sket en masse. Det har fået nyt navn. Det er kommet på internettet, så det er muligt at booke online. Swimmingpoolen er blevet åbnet mod betaling for Bagacius indbyggere. Køkkenet er åbent i weekenden og til hverdag er der Pizzeria.

Vi har jo et besøg mere som ikke er så rart, nemlig hos **Victorias familie**. Da vi ankommer, finder vi kun Victorias mand hjemme. Han er naturligvis dybt ulykkelig over Victorias død. Vi spørger hvor resten af familien er henne, og han fortæller at de er taget til Tyskland for at tjene penge. Det gør ondt at skulle sige farvel til Victoria, men jeg må erkende, at det at de alle sammen er rejst til Tyskland og ladet ham alene tilbage, gør næsten mere ondt. De kan simpelthen ikke være det bekendt. Han kan ikke lave mad og er i dyb sorg, tænk at penge betyder mere end omsorgen for denne vidunderlige gamle mand.

Igen plukker Susi fine blomster i haven, vi henter ham i bilen og tager på kirkegården sammen. Da vi kommer derop, er han helt forvirret render rundt fra gravsted til gravsted og kan ikke finde hendes grav, til sidst er det Susi der finder den og der falder ro på ham igen.

Vi kan ikke gøre så meget for ham, hans sorg er han jo desværre nødt til at leve med, men vi kan give ham en masse gode kram og holde ham lidt i hånden.

Victorias mand

Næste på turen er **Lidia**. Hun har det ok mens vi er der, men hendes familie fortæller, at hendes sygdom arter sig meget mærkeligt. Som det er lige nu, så har hun 2 gode uger og så kommer der en uge, hvor hun er mega syg og de tror at nu er det slut.

Hun har fået et gangstativ en rigtig god løsning. Men en løsning der er meget hård ved hendes arme.

De dage hvor hun har det ok, kommer hun ud på gaden og sidder på bænken og sludrer med de andre gamle tanter.

Hun er en dejlig gammel dame som tager det hele i stiv arm.

Hos **Otilia** ser tingene ikke godt ud. Hun er i haven og hjælper det hun kan. Men det værste er, at hun er så beskidt, jeg render rundt i badesandaler derned, og det giver meget sorte tæer, men Otilias er helt ubeskrivelige, hun er også meget beskidt i tøjet.

Hun har været en tur på hospitalet pga. for højt blodtryk.

Helt galt er det med hendes plejesøn, han er blevet uhyggelig tynd og da jeg giver ham et knus, kan jeg ikke mærke andet end knogler.

Han fortæller os at de ikke har noget musik derhjemme, men at han går i kirke hver søndag.

Otilia fortæller, at han går rundt og snakker med dyrene.

Det ser ikke for godt ud for de to, men heldigvis er der kommet ro i familien, så hendes datter kommer og hjælper i haven.

Otilia og hendes plejesøn

Valeria er stadig svimmel. Hun drikker stadig ikke nok, og da vi nævner dette hiver hun straks sin vandflaske frem og drikker en stor slurk. Hun hører efter hvad vi siger og prøver at gøre det lidt bedre. Hun har også tidligere fået besked på at spise lidt salt, det har hun gjort noget ved og er begyndt at spise saltstænger.

Hun hjælper lidt til i haven når hun orker det.

Både hendes svigerdatter og det ene barnebarn har fået job i Bagaciu. Det er så dejligt, at de ikke behøver at rejse udenlands.

Valeria

Ludovica har tabt sig 5 kilo. Hun orker ikke haven mere. Fortæller at hun endelig har fået taget sig sammen til at gøre rent inde i huset.

Hun er frygtelig trist, og har været det altid.

Hun er nu begyndt til psykolog, hun har fået 10 konsultationer gratis og gratis medicin. Hun syntes selv at det begynder at hjælpe lidt.

Når man ikke forstår sproget, kommer der nogle gange nogle sjove ting ud af vores samtaler og man kan hurtigt blive til grin, det lykkedes mig så også denne gang.

I alle de år vi har arbejdet dernede, har vi hørt om doktor Rita. Det var min hele klare overbevisning at det var en kvindelig læge der hed Rita. Det har altid undret mig, at denne Rita kunne klare alt, lige meget om der var problemer i den ene eller den anden ende og at hun havde så mange patienter. Da de så også begyndte at fortælle om Rita som psykolog måtte jeg selvfølgelig vide lidt mere om denne Rita.

Det afstedkom et meget godt grin. Doktor Rita er nemlig ikke en doktor der hedder Rita. Doctorita er en betegnelse for en kvindelig læge. Tænk at det skulle tage så mange år at finde ud af dette.

Til grin kan man altid blive.

Vi havde en masse briller med denne gang, Ludovica får dem med til kirken, så kan de dele ud af dem.

Ludovicus hus

Martin ser lidt slidt ud. Hans hus har det ikke så godt, men der er ikke råd til at renovere det. Martins søster har købt et stort hus i Bagaciu, som Martin er i gang med at renovere. Vi spørger ham hvorfor han ikke flytter ind i dette store hus og sælger sit eget. Men det går virkelig ikke han skal jo beholde sit eget hus til hans børn flytter retur fra Tyskland. Søde Martin det kommer ikke til at ske, men det er noget du selv med tiden må konstatere.

Hos **Maria** er det absolut ikke godt. Hun har besøg af noget af familien fra Tyskland. Men de er alt for mange mennesker og de har valgt at blive alt for længe. Maria kan ikke holde larmen ud. Vi siger at hun indimellem skal gå ind og lukke sin dør, hun fortæller at det har hun prøvet men de kommer hele tiden rendende ind til hende.

Hun er totalt stresset og jeg kan ikke forstå hendes familie ikke kan se det.

Hun har problemer med øjnene og benene. Hendes ene store tå er meget hævet og på en af de andre tæer er der kommet en sort plet. Pga. hendes sukkersyg giver vi hende besked på at holde meget øje med denne sorte plet, det kan udvikle sig meget grimt. Hun lover at tage på hospitalet når familien er taget hjem.

Hun får igen en pakke fra sin sponsor og som altid vækker den stor glæde. Hun har fået en kørestol af sine børn.

Maria

Vi møder ikke **Cristina og Camelia**, men skriver lidt med Cristina og hendes storesøster Magda. Magda og hendes familie havde en drøm om at starte et nyt liv i Tyskland, denne drøm er desværre brast og de er nu på vej hjem igen. Fra Mihaj på kommunen hører vi, at det går rigtigt godt med Cristinas skole, så det kan ikke være bedre.

Denisa som vi jo fandt en sponsor til sidste år, er en noget trodsig teenager, som skulle bo hos Mariana mens hendes far var i udlandet og tjene penge. Det er desværre ikke gået så godt. Da Denisa ankom hos Mariana, vidste hun ikke noget om personlig hygiejne, hun havde også lus så det baskede.

Det var lidt af en kamp at få hende i bad og få lært hende hvordan og hvor man vasker sig. Hun havde også faste kom hjem tider, det faldt ikke i god jord. Så den unge dame valgte at flytte hjem til en faster hvor der ikke er regler.

Vi talte med Denisa om skolen, den passer hun heldigvis.

Hendes far har nu fået plejetilladelse til hende og er begyndt at få penge fra kommunen, så vores job er slut for denne gang.

Vi hjalp dem i gang efter de mistede Denisas mor, nu må de prøve at klare sig selv.

Vi har dog nogle penge med fra en sponsor i Danmark, disse penge skal gå til Denisas skolebus og bliver afleveret til Marianas datter, hun vil så købe hendes buskort.

Vores sidste historie er lidt lang, men jeg skal prøve at koge den ned, til trods for, at den kostede os rigtigt mange timer.

Som I ved, bor **Paulina** i et forfærdeligt hus ejet af kommunen, huset er ved at brase sammen og toilettet er brast sammen. Dette har vi gjort kommunen opmærksom på det sidste 1½ år, men ingen ting er sket.

Vi regnede ikke med at kommunen havde fået lavet noget i hendes hus, dette fik vi ret i.

For at gøre livet lidt lettere for hende, havde vi taget et bækken med til hende så hun ikke skulle på hug i haven, vi får Martin som vi også hjælper til at grave et hul i haven hvor hun kan tømme bækkenet. Vi havde også en Trolley med så hun ikke skulle slæbe vandflaskerne når hun henter vand hos sin søster.

Da vi kommer op til Paulina, er hun bange, meget bange. Et par dage før vi ankom faldt noget af loftet ned i det ene rum. Hun er bange for at blive slået ihjel hvis resten af loftet falder ned, og det med god grund.

Hun har det ikke godt, hun har mange mavesmerter. Jeg prøver at give hende 2 Balancid og mens vi snakker sammen, får hun det bedre og bedre. Så da vi kommer forbi apoteket, bliver der købt Balancid til det næste ½ år.

Vi stryger på kommunen og får fat i Mihaj og borgmesteren, endnu en gang fik vi dem forklaret, at de nok meget snart ville være skyld i et dødsfald. Denne gang blev borgmesteren sur, han havde jo lovet mig, at han nok skulle tage sig af det, ja kammerat det er 1½ år siden og ingen ting er sket. Du kan blive lige så sur du vil, men det her er alvorligt. Han lovede nu, at der ville blive lagt nyt tag på hendes hus inden jul, man han havde ingen til at gøre det, og hvis han skulle hyre arbejdere ude i byen, ville det koste kommunen hold nu fast 3.000 kr.

Jeg blev nok lidt grøn i hovedet, hallo mand du har lige bygget et nyt kommunekontor, til jeg ved ikke hvor mange penge, men prøve at forhindre Paulina fra at blive slået ihjel, det vil du ikke bruge 3.000 kr. på.

Vi blev hurtigt enige om, at de penge kunne vi nok finde privat, men inden vi sagde til kommunen, at vi ville betale, fik vi Harry til at komme og vurdere huset. Da hans dom var, at det måske kunne overleve 2 år endnu, blev vi enige om, at dette var ikke løsningen.

Vi har før talt med Paulina om at flytte ned til hendes søster. Dette har Paulina afvist, men nu var hun så bange at alt næsten var muligt.

Vi besøgte Irma som græd over Paulinas situation og sagde at hun gerne måtte komme og bo der.

Paulina tilbragte en nat hos Irma, og straks kunne vi se en forskel med Paulina, hun faldt til ro, var glad og snakkende.

Hun fortalte, at hun havde sovet godt, og at hun havde haft den fantastiske oplevelse at se fjernsyn, om det var første gang i hendes liv, skal jeg ikke udtale mig om, men det tror jeg det var.

Det blev til flere nætter i Irmas hus. De blev begge som et par teenager igen, de grinede og Irma fortalte at Paulina havde vækket hende med morgensang og endda spillet mundharmonika for hende. Selv en lille dans opførte de for os.

De var næsten ikke til at styre de damer.

Selv om der var fis og ballade i huset, var der mange ting vi skulle have styr på.

Paulina er jo lidt dement og fortæller stadig om Moses der er i live nu et nyt sted. Det er vigtigt at Paulina ikke føler sig fanget eller placeret, hun skal have noget der er hendes, hun skal kunne gå hendes mange ture. Hun er bange for at spise andres mad, så hun skal have friheden til selv at købe sit brød og spise det i fred.

Irmas hus er ikke indrettet til 2 personer, hun har et lokum i haven, men det er ikke til at komme derop.

Der mangler et skab og en seng til Paulina, og der mangler en varmekilde. Alt dette måtte vi gøre noget ved.

Vi holdt fagligt møde med de damer. Vi blev enige om, at Paulina skulle beholde sit hus, men at hun under ingen omstændigheder må opholde sig i det værelse hvor loftet er begyndt at falde ned.

Vi fortæller ikke kommunen at Paulina sover hos Irma.

Vi hyrer en havemand som kan komme og ordne haven og toilettet så de kan bruge det. Den samme mand får lidt penge for at hente en seng og et skab hos Paulina og flytte det ned til Irma.

Rent privat giver vi dem et tilskud til gas, så de kan bruge Irmas gaskomfur til opvarmning.

Vi har gjort alt hvad vi kan for dem, nu er der ikke mere at gøre end at krydse fingre for, at det hele kommer til at fungere, og at de 2 kan få en god tid sammen.

De 2 søstre var de sidste vi besøgte inden vi tog hjem, de besluttede at danse lidt for os, det er nok den gladeste afslutning vi nogen sinde har haft på en af vores ture, I kan slet ikke forestille jer, hvor forløsende det er at rejse hjem med sådan en oplevelse som det sidste.

I får lige en historie om en af vores gamle bekendte. For år tilbage hjalp vi Marcela. Det var noget forfærdeligt rod og en dag var hun pludselig væk. Hun havde fået en kæreste som hun var flyttet sammen med.

Sidst vi hørte noget havde hendes søn solgt hende til en anden mand. Da hun var ude af huset, indledte han et forhold til hendes datter der ikke er den skarpeste kniv i skuffen. Hun ved ikke hvad der er op og ned, men hun kan finde ud at lave børn, 8 stykker er det blevet til indtil nu.

Nå tilbage til Marcela, ham hun blev solgt til, kan ikke holde hende ud så han beder hendes ex om at tage hende retur, hvilket han gør, så nu har han både gang i mor og datter.

Jeg kan ikke huske hans navn, men meget ucharmerende døber vi ham Don Juan.

Da vi skal bruge en mand til at hjælpe Irma og Paulina, bliver vi anbefalet ham. Det var lidt med skepsis vi bankede på døren. Marcela var den der åbnede, og stor var vores overraskelse da vi mødte en velsoigneret Marcela der ovenikøbet var ved at lave vinterforråd.

Don Juan skal have lidt ros, han var en yderst behagelig mand, der takkede ja til tilbuddet og straks startede på jobbet.

Susi fik hans løn med hjem som han så kunne hente når han var færdig med arbejdet.

Mens vi var dernede var vi en tur på hospitalet. Jeg havde fået et par maskiner fra min læge og dem ville hospitalet gerne have. Direktøren var desværre på ferie, men det blev til et møde med denne meget sympatiske overlæge.

Tak til Lægerne i Strøby Egede.

En ny slags huse er begyndt at skyde op i Bagaciu.

Nemlig sommerhuse. Bygget af tidligere indbyggere i Bagaciu som er flyttet til udlandet.

Der er mange projekter i Rumænien som bliver støttet af EU midler. Rygtet siger, at mange af disse projekter er svindel og humbug.

Der bliver lavet 2 udbud, et meget dyrt et og et der næsten ingen penge koster, man søger som om midler til det dyre udbud og når man så får bevillingen, udfører men det billigste.

Rygtet siger, at et sådant projekt er under udførelse i Bagaciu.

Storegade er ved at få fortov, det er det værste klamp jeg længe har set, stenene ligger skæv, der mangler fuge sand mellem 2/3 af stenene, kanterne er lavet af en amatør. Der hvor man startede er ukrudtet mellem fliserne nu omkring 1/2 meter højt.

Når man kigger på arbejdet, er man slet ikke i tvivl om, hvor man har sparet, fuge sand og stabil. Når dette projekt har oplevet sin første vinter, falder det fra hinanden.

Pt. er der masseflugt fra Bagaciu, der er så mange unge mennesker der rejser fra byen, de skal bare lige ud og tjene lidt penge, men de kommer aldrig hjem igen, når først de har smagt på livet uden for Rumænien er der ikke noget der får dem hjem igen.

I Bagaciu sidder der flere og flere af dem der er ved at være klar til pensionen og venter, venter på nogle børn der ikke kommer tilbage. Mange af de ældre er på spanden nu, men i fremtiden vil de blive endnu flere.

Det er så skræmmende, det værste er, at de ældre ikke vil indse det.

Tak for en dejlig tur, tak for vel udført arbejde.

Laila